

CONAN REED

Valea Fermecată

TRILOGIA AHKISULUI

R O M A N
VOLUMUL
2

CUPRINS

CAPITOLUL 1. RÂUL VISELOR	11
CAPITOLUL 2. CALEA NORULUI	39
CAPITOLUL 3. SFATUL TAHILOR	63
CAPITOLUL 4. MUNTELE FURTUNII	85
CAPITOLUL 5. VRAJA VERDELUI	109
CAPITOLUL 6. FORJA REGILOR	129
CAPITOLUL 7. PRINȚUL DRAGONULUI	149
CAPITOLUL 8. SĂPTĂMÂNA VINULUI	167
CAPITOLUL 9. SCARA TIMPULUI	183
CAPITOLUL 10. VALEA FERMECATĂ	203
CAPITOLUL 11. JOCUL FOCULUI	223

CAPITOLUL

1

RÂUL VISELOR

Darian și Maxi își petrecuseră întreaga după-amiază în compania bunicului Alex. Erau în vacanță. Darian urma să înceapă clasa a II-a, iar pentru Maxi urma curând ultimul an de grădiniță. Își petrecuseră după-amiaza fierbinte de vară fugind prin curte și stropindu-se cu furtunul de grădină. Înainte de cină, hotărâseră să planteze ghinda pe care bunicul Alex o păstrase din copilărie de la bătrânul stejar, într-o ceremonie solemnă. Era greu de crezut că ghinda uscată ar mai fi putut vreodată da naștere unui copac. Dar asta nu-i împiedică pe cei trei să o planteze în pământul jilav al grădinii, marcând locul cu două pietre albe.

Seara târziu veni din nou vremea poveștilor. După clasică bătaie cu perne, băieții se potoliră, privindu-l întrebător pe bunic din pătușurile lor. Bunicul, însă, le ură noapte bună, pupând fiecare nepot pe obraz și se prefăcu zâmbind șugubăț că vrea să iasă din cameră.

— Nu, bunicule, rămâi! strigă Maxi îngrozit.

— De ce, am uitat ceva? O, da, noapte bună, somn ușor, copii, zâmbi bunicul Alex.

— Povestea, bunicule! imploră Darian.

— Aaaa, da, se prefăcu bunicul că nu știe ce așteaptă copiii cu nerăbdare... Vreți să vă povestesc basmul cu ciuperca cântăreață? Sau altă poveste?

— Cea cu ahkisul! strigară cei doi copii atât de tare, încât ușa s-a deschis, iar capul îngrijorat al mamei se ivi înăuntru. Aceasta își dădu seama imediat ce se întâmplă, și-l dojeni pe bunic:

— Hai, măi tată, nu-i mai chinui...

— Dar, Lilia, dragă, totul este în regulă. Copiii voiau doar să-mi amintească unde rămăsesem data trecută.

— La râu, zise Darian.

— Da, nu ajunseseam încă la pirami-mi! Pi-ra-mi-dă! se bălbâi Maxi.

— Nu-i mai speria cu poveștile tale, îl amenință Lilia în joacă cu degetul, dispărând apoi cu un „noapte bună“.

— Ce, vă e teamă? îi întrebă bunicul, privind visător. Dush mi-a spus cândva că un magician nu se teme niciodată. Și de atunci încoace am încercat să mă țin de asta.

Mi-e greu să vă descriu exact ce simțeam în dimineața aceea rece, după ce m-am trezit pe malul râului, a doua zi după evadarea noastră. Îmi era dor de patul meu

de acasă, după noaptea geroasă petrecută pe Bathan. Dar simțeam și bucurie că scăpasem de Geană, durere provocată de dispariția lui Dush și nerăbdarea de a descoperi provocările legendarei văi fermecate.

Dar teamă? Nu, de teamă nu îmi mai amintesc câtuși de puțin.

Să fi fost un semn că devenisem un tah? Sincer, asta era cea mai mică dintre grijile mele de atunci. După ce Dush se sacrificase pentru noi, iar ahkisul devenise parte din mine, Prințul Patar, Cavalerul Barian și fostul copac soldat Erun rămăseseră singurii mei prieteni în această lume fantastică. Supraviețuirea noastră și a Regelui Alb depindea de cooperarea dintre noi.

— Tahul meu, ne vom furișa spre Albun pe căi ocolite. Calea cea mai dreaptă ne-ar da de-a dreptul pradă vrăjmașilor.

Vorbise prințul Patar. Mi-am dat seama abia mai târziu că nu mă mai numea tah'rin. Era nou pentru mine, dar îmi părea în același timp normal să mi se adreseze cu apelativul „Tah”.

— Toate la timpul lor. Mai întâi trebuie să vedem cum ajungem pe cealaltă parte a râului, am spus eu, arătând către podul putred peste râul care, între timp, își mai liniștise puțin apele învolburate și scăzuse simțitor.

— Grăiești deja ca el, zise trist Barian.

Chiar dacă nu rostise niciun nume, am știut cu toții la cine se referă.

— Am poposit destul. Călătorului îi șade bine cu drumul, decise Patar și arătă spre podul suspendat

din crengi împletite pe care nu avuseserăm curaj să ne avântăm în seara precedentă. Cel mai firav dintre noi va trebui să afle dacă putem trece.

Cu toții mă priviră pe mine, plini de speranță. Chiar credeau că eu ar trebui să verific podul ăla șubred?

— Ești cel mai plăpând dintre noi, răspunse Barian întrebării mele nerostite.

— Nu Scutul Focului. Scutul Focului ușor. Trebuie greu. Trebuie Erun. Erun lemn. Erun plutește.

Prietenul nostru înfrunzit avea dreptate. Dacă cel mai greu dintre noi nu putea traversa podul, atunci oricum ar fi trebuit să găsim o altă cale.

Erun se apropie de podul suspendat cu sfori. Partea putredă din mijlocul trecerii, de o culoare maro închis, părea cea mai nesigură. Când râul era umflat, acea zonă era precis măturată de valuri, de unde și culoarea diferită. Scurtul se aventurează pe pod, în stilul său șerpuit. Rădăcinile sale groase se încolăciră pe capul de pod, apoi începură să pipăie ușor înainte, căutând drumul potrivit. Scurtul mormăi puțin, apoi se avântă. Podul se îndoi scârțâind sub greutatea lui. Continuă înaintarea, însă pe măsură ce se apropie de mijlocul podului, acesta gemu prelung. Zgomotul prevestitor, un scârțâit profund al lemnului fu suficient pentru ca Erun să se retragă rapid, ancorându-se de capul podului.

— Nu pod, rosti sec. Trebuie altă cale.

— Cunosc tărâmul acesta, spuse Barian. Aici, noi, ceata lui Heron, am vânat adesea până ce eu... adică înainte de faptele mele vitejești din Omero. Colecția,

pe râu în jos este un alt pod, la stăvilarul Țuderilor. Ajungem acolo înainte de amiază.

Am pornit de-a lungul râului, urmându-i cursul agale. Pe drum ne-am întâlnit cu un tăietor de lemne care ne cercetă suspicios. Îl privi insistent pe Patar. Văzu triunghiul auriu pe fruntea mea, mormăi un salut grăbit și o tuli atât de repede încât pierdu câțiva bușteni din căruță.

— Asta nu-i a bună, Patar, zise Barian prințului după ce se îndepărtă tăietorul de lemne. Nu-i a bună defel. Părea că te știe.

— Vräjmașul caută să ne afle și a răspândit negreșit desene cu chipurile noastre în întreaga împărăție, răspunse Patar. Probabil că zărise privirea mea îngrijorată, pentru că adăugă: Fiți dârji, bravi mei prieteni! Mă leg vouă că încă în iarna asta ne vom încinge în Albun, în Palatul Alb, la văpaia desenelor cu pricina.

Nu știu cum, dar Prințul avea darul de a rosti întotdeauna cuvintele potrivite. Speranța era un sentiment binevenit după toate prin câte trecuserăm în ultima vreme.

— Mai întâi trebuie să ajungem acolo în siguranță, am spus.

— Ce spui de asta? Măcar ne ține până la celălalt țărm, spuse Barian, arătând mândru către ceea ce tocmai descoperise. Legată de un țăruș la mal, se legăna o barcă, ce părea că ne așteaptă. Părea să încăpem toți în ea, cu excepția lui Erun.

— Nu țin, nu putem pleca fără Erun. Mergem pe pod, în aval.

— Erun vine, mormăi scurtul. Erun lemn. Erun plutește.

Și, ca să ne demonstreze că are dreptate, intră în apă, agățându-se de marginea exterioară a bărcii. Se întinse pe apă, ca o plută, vizibil bucuros de situație:

— Curăță coaja. Gângăniile fug. Ca ploaia.

Ne suirăm cu toții în barcă. Patar o dezlegă, Barian prinse vâslele și pornirăm la drum. Curentul puternic ne purta în aval. Pe la mijlocul râului, mă cuprinse un sentiment de neliniște. Dintr-odată mă luă o amețală; barca părea să fie prinsă într-un vârtej. A trebuit să mă țin de ceva și l-am văzut pe Patar clătinându-se, prinzându-se și el în grabă de marginea bărcii. Barian făcu un efort la vâsle, încercând să îndrepte barca spre ape mai liniștite.

— Putere, zise Erun.

— Fac tot ce pot, mârâi Barian, trăgând la vâsle. Oricum sunt cel mai vânjos dintre noi toți. Nu știu ce a fost, m-am simțit amețit pentru o clipă.

Am ajuns pe mal fără să ne udăm prea tare și am coborât din barcă. L-am ajutat și pe Erun să iasă din apă și am legat barca de un tufiș de pe țărm.

— Mi s-a făcut foame de la atâta vâslit, spuse cavalerul cu satisfacție. Rânduiesc eu bucatele. Vă îngrijiți voi de foc? Sau poate Dush vrea el să ne vrăjească un foc?

Patar și cu mine ne privirăm lung.

— Dush s-a dus, Barian. Nu se poate să nu mai știi asta. Când tatăl meu a trebuit să rămână în urmă, Dush s-a jertfit pentru noi în vizuina lui Albor, spuse prințul trist.

Acum e rândul meu să fiu derutat.

— Cum? Când l-am găsit noi pe tatăl tău?

— Ei, când? Ieri! strigă Barian. Măcar atât mai știi și eu. Făcu șmecher cu ochiul spunând că probabil ne era foame și de aceea eram atât de năuci.

— Mai întâi mâncăm liniștiți și apoi lămurim noi unde este Dush. Mă duc să prind pește, voi mergeți după vreascuri. Nu știu de voi, dar eu nu prea cuget bine când sunt hămesit.

Patar și cu mine am pornit să strângem lemne de foc. Nu-mi aminteam și pace ca Albor să fi mărturisit că este tatăl lui Patar.

— Știu că am fost în peștera lui Albor, dar când a recunoscut că este de fapt tatăl tău?

— Tot timpul. Chiar de la început, cugetă Patar. Nu e firesc ca și tu și Barian să fi uitat ceva atât de însemnat. Trebuie să fie o vrajă la mijloc.

— Poate că este mâna lui Semu, am spus eu.

— A cui mână? întrebă Patar.

— A lui Semu, am repetat eu. Negru, îndrăzneț, cotropitorul regatului tău...? Unchiul tău cel rău?

— Regatul Alb cotropit? răsă Patar. Regatul meu e mai bine ca oricând.

Simțeam cum mă cuprinde disperarea.

— Atunci de ce a dispărut tatăl tău? am întrebat.

— S-a făcut dragon, vrei să spui. Mda. Se gândi o clipă. Uite că nu mai știu. Cineva l-a vrăjit pe tatăl meu, dar cine?

— Semu, am spus eu. Dar asta doar dacă Albor este cu adevărat tatăl tău.

În timp ce vorbeam, am urmat râul spre amonte, căutând lemn de foc. Nu prea aveam șanse să găsim crengi uscate în umezeala aceea; în tufișurile de pe mal erau doar crenguțe verzi. Cu atât mai mare ne-a fost bucuria când am găsit în iarbă câțiva bușteni proaspăt tăiați.

— Probabil i-au căzut tăietorului de lemne întâlnit mai devreme, am spus. Pare că a venit de pe partea asta a râului, trecând podul de care ne-a zis Barian pe la barajul Țuderilor.

— Care tăietor de lemne? întrebă uimit Patar.

Eram îngrijorat de câte lucruri uitase prințul și i-am povestit despre întâlnirea cu tăietorul de lemne.

— Trebuie să ne înapoiem numaidecât și să ne sfătuim cu toții, decise prințul. Am putea fi ținta unui farmec.

La întoarcere, Barian ne întâmpină, prezentându-ne victorios un pește măricel, albastru-portocaliu.

— Iată-vă în sfârșit! Tocmai voiam să pregătesc mâncarea.

Barian luă bucățile de lemn aduse de noi și făcu focul. Asta nu fu însă pe placul lui Erun care se retrase bombănind.

— Lemnul să nu ardă.

— Ne e foame, Erun. Așa pregătim noi bucatele, spuse Patar. Tu cum te hrănești?

— Rădăcini noaptea, mormăi Erun. Seva pământului, desfătătoare.

În timp ce cavalerul pregătea cina, le-am povestit prietenilor noștri toate întâmplările recente pe care le uitaseră.

— Râu puternic, mârâi Erun.

— Vrei să spui că râul este fermecat?

— Peștele, confirmă Erun. Puternic.

— E periculos pentru noi? l-am întrebat.

— Aiurea. Puternic condimentat, spuse Barian cu poftă, presărând mirodenii peste peștele aburind. Nu-i de mirare că judecata voastră a luat-o razna. Eu sunt la fel de năuc când mi-e foame. Veți vedea, alta e viața cu burta plină.

Barian avu dreptate. Peștele fript era într-adevăr savuros. Gustând din carnea dulce nu puteam să nu mă bucur în sinea mea că lumile noastre erau totuși atât de asemănătoare. I-ar mai fi trebuit poate doar un pic de sare. Însă, din păcate, acest ingredient lipsea de pe Bathan cu desăvârșire. Am mâncat și mi-am amintit cum în ziua precedentă mi-am încărcat căruța cu lemne pentru a merge la piață, satisfăcut de roadele muncii grele din săptămâna precedentă. Tăiasem lemne toată săptămâna, și... Ei, stai așa, cum? Am tăiat lemne? Puteam să jur că am petrecut întreaga săptămână în compania prietenilor mei. În același timp, însă, îmi

aminteam și că tăiasem lemne. Era ca și cum aș fi trăit două vieți în același timp.

Puteam să văd pe fețele îngrijorate ale prietenilor mei că ceva era în neregulă. Patar lăsă îmbucătura de pește deoparte privindu-mă surprins:

— Am fost oare în ultimele zile în Alburn, la uriași, apoi la Albor în peșteră – sau am tăiat lemne?

— Bușteni, da! Pe Dular! Stați puțin! Noi nu suntem tăietori de lemne, ce se întâmplă oare?

— De ce ne amintim cu toții de același lucru pe care nu l-am făcut? am întrebat. Și ce înseamnă asta?

— Peștele altfel, spuse Erun care se apropie de noi curios. Râul mulți pești colorați. Pești puternici. Erun simte.

— Mai bine să nu mai mâncăm, decise Patar, aruncându-și porția. Ne otrăvim.

— Nu otravă. Putere. Pește puternic. Erun simte.

— Putere? Crezi că peștele e vrăjit? l-am întrebat pe scurt.

— Putere, ca Scutul Focului. Ca tata copac. Erun simte.

Era un da? Voia Erun să spună că tatăl copac din Exol avea puteri magice? L-am întrebat dacă acest copac special era un tah.

— Nu! pufăi Erun cu vocea sa groasă.

Râdea oare?

— Tata copac e tatăl puterii. Toată puterea vine din tata copac. Puterea tahirilor, puterea lui Scutul Focului, puterea peștilor. De la tata copac.